

SAARNA 1.10.2017

MIKKELINPÄIVÄ

pastori Asta Koponen

Evankeliumiteksti Matt. 18: 1 – 6, 10

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kysyivät: ”Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?”

Silloin Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen ja sanoi: ”Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan. Se, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut. Mutta jos joku johdattaa lankeemukseen yhdenkin näistä vähäisistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi, että hänen kaulaansa pantaisiin myllynkivi ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.”

Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä vähäisistä. Sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä saavat taivaissa joka hetki katsella minun taivaallisen Isäni kasvoja.”

Saarna

Kunnon leikkiminen tekisi hyvää itse kullekin. Sellainen leikkiminen, jonka tiimellyksessä unohtuu turha tärkeily, jäykkä itseriittoisuus ja kasvojen menettämisen pelko. Leikkiminen, jossa aikuismainen arvokkuus vaihtuu luottamiseen ja aitoon iloon.

”Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.”

Mitä on olla lapsi? Kun juokset nurmikolla sitruunaperhosen perässä ja kompastut satuttaen polvesi, äiti on lähellä. Hän nostaa sinut syliin, puhalttaa kipeään kohtaan eikä kipua enää tunnu. Tai kun kaverisi on ollut tyhmä ja sanonut pahasti, palaat kotiin likaiset kasvot kyynelten vanojen juovittamana. Isä tulee vastaan, pesee kasvosi, nostaa sinut hartioilleen ja juoksee kanssasi pahaa mieltä karkuun.

Kuka puhalttaa aikuisen kipeään kohtaan? Kuka ottaa syliin ja lohduttaa? Kuka juoksee aikuisen kanssa pahaa mieltä karkuun? Kuka kantaa huomiseen päivään?

Lapsi on heikko ja avuton. Hän on riippuvainen aikuisen huolenpidosta ja luottaa siihen. Lapsi ei ole vielä valmis. Hän kehittyy jatkuvasti ja tutkii kaikkea aidolla uteliaisuudella. Lapsi elää tässä hetkessä. Hän on avoin. Lapsi odottaa itsestään selvänä asiana, että häntä rakastetaan.

Mikä on lapsen vastakohta? Vastakohta on aikuinen, joka on vahva eikä kaipaa kenenkään apua. Hän ei edes odota huolenpitoa keneltäkään eikä luota muihin kuin

itseensä. Tämä aikuinen tietää kaiken, osaa kaiken, on täydellinen. Tai ainakin yrittää antaa sen kuvan itsestään. Tämä aikuinen sulkee muut ihmiset ulkopuolelleen. Hän ei tiedä, mitä rakkaus on, vaan käyttää muita ihmisiä hyväkseen. Mihän tällainen ihminen tarvitsee Jumalaa?

Juuri tässä piilee pienen lapsen suuruus. Hän on tarvitseva ja turvautuva. Hän on nöyrä.

”Se, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.”

Nöyryminen on vaikea sana. Se on niin lähellä sanaa ”nöyryytys”. ”Nöyryytys” on häpeällistä ja halventavaa, mutta ”nöyrä” tarkoittaa kuitenkin jotain ihan muuta. Se tarkoittaa ihmistä, joka on ”hartaan kunnioitettava”.

Ihminen, joka on terveellä tavalla nöyrä, on ”hartaan kunnioitettava” Jumalan edessä. Taivasten valtakunnassa suurin on hän, joka hartaan kunnioitavasti uskaltaa olla Jumalaa tarvitseva ja häneen turvautuva. Sellainen nöyryys kutsuu uskoon, jossa ei ole tilaa tärkeilylle tai itseriittoisuudelle. Uskoon, jossa pelko muuttuu luottamukseksi ja iloksi.

Lapsen kaltaiseksi nöyryminen muistuttaa meitä kaiken ikäisiä, että me olemme taivaallisen Isän lapsia. Lapsuudesta vanhuuteen saamme luottaa siihen, että meistä pidetään huolta. Ehkä opimme myös huomaamaan, että vierellämme kulkee oma suojelusenkeli, joka ohjaa ja johdattaa meitä, enkeli, joka puhalttaa kipeään kohtaan ja juoksee kanssamme pahaa mieltä karkuun.